

[Lysholt Hansen.]

telse. Jeg mener også, vi fordomsfrit må se på, om der i ministerier og andre steder i styrelser og ude i institutioner ansættes personale, som efterhånden kommer ind i et rutinearbejde, der måske kunne udføres af andre med en lavere uddannelse. Det kan ikke være sådan — jeg siger heller ikke, det er sådan, men jeg siger, det kan ikke være sådan — at fordi et ministerium har fået et vist antal jurister, sidder de i årevis og arbejder med rutinesager, som, når en linje er lagt, lige så godt kunne behandles af et kontorphonale af en vis karat. Jeg har en klar fornemelse af — jeg kommer jo også i ministerier somme tider — at noget sådant finder sted, at man af gammel tradition sidder med en sagsbehandling, som måske kunne klares af andre, der så kunne benytte den ekspertise, som findes på det juridiske og andet plan, når man kom i tvivl om forskellige ting. Vi må overveje noget sådant.

Et af de store områder med hensyn til udgiftsstigninger er jo undervisningsministeriet. Jeg kan sige, at jeg er klar til at ofre næsten hvad det skal være på dette felt, bare jeg er helt sikker på, at vi får nøjagtigt det, vi skal have for hver eneste krone, det koster. Men jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget pikeret, da jeg forleden dag læste en kronik i Politiken, skrevet af lektor ved landbohøjskolen Olesen Larsen, der i sin kronik skriver om de 4 milliarder kr., der indtil 1980 skal bruges til investeringer for at give den højere uddannelse sådanne vilkår, at denne uddannelse kan være tjent med det. Han peger i denne kronik på — og det har relation ikke blot til det lange sigt, men også til det korte sigt — at det er sådan, at der på laboratorier kun påregnes anvendt 20 skematimer pr. uge i undervisningen. Han påpeger, at udnyttelsesgraden af auditorier og lokaler for hold til undervisningen er ansat til 25 timer om ugen, og så spørger han — og jeg regner med, at han som lektor ved en højere læreanstalt har kendskab til det — om det virkelig kan være rigtigt, at man har en sådan tomgang på disse højere læreanstalter, samtidig med at man stiller disse krav og ønsker om investeringer på dette felt, som vi har meget vanskeligt ved at indfri. Han fremhæver også i sin kronik, at

det er sådan, at der kun er en effektiv undervisning i mange fag på ca. et halvt år. Hvis det er rigtigt, er det et spørgsmål, om vi ikke bør tage op til overvejelse at finde frem til en facon, så der kan gives undervisning hele året og måske dermed på den bestående plads eller i hvert fald ved en mindre udvidelse kan gives det antal studenter, der ønsker det, den undervisning, som der er så stærkt behov for.

Jeg har gerne villet nævne det, fordi jeg ikke synes, vi må undlade at tage disse ting op til overvejelse, når de er rejst fra så kompetent sted. Lektoren siger også, at den enkelte professors ønsker og vurderinger ofte er blevet fremsendt til de bevillende myndigheder, uden at de kollegiale organer ved universiteter og læreanstalter har ønsket eller forsøgt at vurdere rimeligheden af dem. Det er chokerende for mig, for jeg må jo regne med, at når vi her i tinget, hvor vi har vanskeligt ved at bedømme disse ting, får sådanne ønsker forelagt, er det en virkelig dybtgående undersøgelse, der ligger bagved.

Jeg har gerne villet nævne disse områder for at sige, at heller ikke disse felter, som jo ellers næsten er fredede i disse år, kan være uden for en kritisk bedømmelse.

Jeg skal som sagt ikke gå i dybden med nogen som helst af de økonomiske problemer i øvrigt, men jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg håber ikke, at den tone, der har været her i folketinget i den sidste uge mellem partierne med hensyn til at snakke om værdighed og mindre værdighed og samarbejdsvilje og ikke-samarbejdsvilje, skal brede sig op til finansudvalget, for hvis den gør det, kan jeg godt sige, at vi på forhånd kan opgive enhver mulighed for at nå de besparelser, som i hvert fald jeg af hjertet, og jeg håber, vi alle af hjertet og ikke kun med munden, siger vi gerne vil være med til.

Damsgaard: Det, der falder i øjnene ved finanslovsforslaget for 1968-69, er nu alligevel den voldsomme udgiftsstigning, som det indebærer. I forslaget forudses en stigning på godt og vel 3.000 mill. kr., selv efter regulering for de stigninger, der skyldes omposteringer. Det er en stigning ud over de udgifter, der skønnes at blive i indeværende år, på ikke mindre end en 16-17 pct. Det betyder samtidig, at statens drifts-